

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 listopada 2014 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego J. O. kwotę 2 884,61 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, wywodząc roszczenie z umowy z dnia 7 lutego 2008 r. o korzystanie z karty kredytowej.

Nakazem zapłaty z dnia 17 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, XVIII Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty, uwzględniając powództwo w całości.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany nie uznał powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut nieudowodnienia wysokości żądania. Wniósł nadto o zwrot kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 9 marca 2016r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo i zasadził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu :

1. naruszenie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że dokumenty złożone przez powoda są niewystarczające do udowodnienia roszczenia , gdyż zostały przedstawione w formie kopii, w sytuacji gdy wobec braku zgłoszenia żądania oryginałów przedstawionej dokumentacji przez stronę pozwaną powodową nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów, a treść dokumentacji nie była kwestionowana przez stronę pozwaną;
2. art. 129 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 2 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. polegająca na nadaniu przez sąd negatywnego znaczenia okoliczności nieprzedstawienia przez powoda oryginałów dokumentów, których kopie dołączył do pozwu;
3. art. 244 § 1 k.p.c., 227 k.p.c. w zw. z art. 233 §1 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy ocenie materiału dowodowego .

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu, ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania .

Skarżący wniósł także o dopuszczenie dowodu z dokumentów :

- 1. przekazanego przez poprzednika prawnego powoda dokumentu w postaci wyciągu z historii operacji na rachunku pozwanego prowadzonym w związku z zawarciem przez pozwanego umowy o przyznanie limitu kredytowego oraz zestawienia wyciągów wygenerowanych z przedmiotowego rachunku w czasie trwania umowy, na okoliczność istnienia, zasadności oraz wysokości roszczenia dochodzonego przez powoda;
2. wypowiedzenia umowy o limit kredytowy i kartę z dnia 17 grudnia 2010r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma przez stronę pozwaną na okoliczność wymagalności roszczenia powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 k.p.c. pominął dowody zgłoszone w apelacji jako spóźnione. Strona powodowa w toku postępowania w niniejszej sprawie reprezentowana była przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata, nic nie stało zatem na przeszkodzie, by strona powodowa przed Sądem I

instancji przedstawiła wszystkie dowody uzasadniające żądanie pozwu, tak co do zasady jak i co do wysokości. Strona powodowa nie wykazała, że dowodów tych nie mogła powołać przed Sądem I instancji.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Zarzut naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. jest całkowicie bezzasadny. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest swobodna, lecz na pewno nie dowodna, nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy też doświadczenia życiowego .

Sąd I instancji wskazał przyczyny, dla których niektórym dowodom przedstawionym przez stronę powodową odmówił mocy dowodowej i ocena ta jest prawidłowa.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwanego oraz poprzednika prawnego powoda łączyła umowa, która stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2001, 100.1081). Zgodnie z zawartą umową pozwany mógł przy użyciu karty zadłużać się do kwoty przyznanego limitu w wysokości 5000 zł. Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że tak ujęty zapis umowy przenosi ciężar udowodnienia wysokości wykorzystanego limitu na powoda, który z faktu tego chce wywieść korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.p.c.). Rację ma Sąd I instancji, że strona powodowa w toku postępowania przed Sądem I instancji nie wykazała zasadności wysokości dochodzonego roszczenia. Wykazując wysokość zadłużenia strona powodowa złożył jedynie kserokopię bankowego tytułu egzekucyjnego oraz postanowienia sądu w przedmiocie nadania sądowej klauzuli wykonalności. Sąd I instancji zasadnie przyjął, że kserokopia nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., ani tym bardziej dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. Niepoświadczona za zgodność kserokopia nie jest dokumentem i nie może być podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Jedynie odpis dokumentu poświadczony za zgodność z oryginałem przez notariusza lub występującego w sprawie adwokata lub radcę prawnego ma w świetle art. 129 § 2 k.p.c. moc dowodową oryginału. Zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2016 roku powodowi określono termin prekluzyjny na złożenie wszelkich środków dowodowych, w odpowiedzi, na które powód złożył jedynie kolejną kserokopię postanowienia komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

W tej sytuacji nie sposób uznać podniesionego przez stronę powodową zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 129 k.p.c. i art. 244 § 1 k.p.c. za zasadnego.

Nabycie przez powoda w drodze cesji określonej wierzytelności nie jest zatem dowodem na istnienie tej wierzytelności, w sytuacji gdy pozwany wyraźnie przeczy istnieniu dochodzonej wierzytelności. Niewykazanie należności dochodzonej pozwem stanowi wystarczającą przesłankę oddalenia powództwa, czyniąc bezprzedmiotowym badanie zasadności zarzutu przedawnienia. Rację ma Sąd I instancji i w tym zakresie, że ocena biegu terminu przedawnienia nie była możliwa, gdyż powód nie wykazał, w jakich datach pozwany wykorzystał przyznany limit, nadto powód nie wykazał przerwania biegu terminu przedawnienia, składają jedynie kserokopie dokumentów.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.